

Endavant, sempre endavant

L'abassegadora victòria dels partits republicans en les eleccions tramposes del 21D ha deixat estabornits els partits colpistes i supremacistes espanyols. Hem tornat a donar una lliçó de democràcia. Però, com era d'esperar, els nostres enemics no ho accepten i pretenen continuar mantenint l'intervencionisme del 155. No accepten que han perdut i posen la pressió en les autoritats polítiques que sorgeixen de la nostra victòria.

En el moment d'escriure aquestes línies, concretament, la pressió s'exerceix sobre el nou president del Parlament i la Mesa, que lògicament és de majoria republicana. Les mateixes amenaces de sempre, la mateixa fatxenderia, el mateix menyspreu. En definitiva, el supremacisme espanyol de sempre, la catalanofòbia extrema.

No ens passa pel cap que, després de més del 79% dels catalans i catalanes inclosos en el cens hagin votat clarament per la República de Catalunya, algú s'atreveixi a desvirtuar-ne els resultats. I què diuen, aquests resultats? Que els tres partits republicans volen que el President de Catalunya continuï sent el molt honorable president Carles Puigdemont. Qualsevol altre escenari seria donar per bona l'aplicació del 155 i els efectes de l'agressió policial de l'1-O.

Davant la més que descomptada reacció espanyola, quan Puigdemont sigui investit President i repregui el lideratge del país, hem de tenir molt clar que només hi ha un camí. El que tenim davant nostre. Hem d'anar endavant, sempre endavant. No hi ha lloc per a cap temptació d'arribar a cap tipus d'acord amb forces que volen la nostra destrucció. Certament, cal eixamplar el suport del republicanisme, com més gran sigui, molt millor. Però s'ha d'assolir no pas rebaixant plantejaments, ben al contrari. S'ha d'assolir convençent els que encara no estan convençuts que la

Catalunya independent i republicana és el millor instrument per a gaudir d'un major benestar, d'una major seguretat i d'una més gran llibertat.

L'Espanya de la qual ens vam separar el passat 27 d'octubre després de la votació al Parlament, lògicament, malda a retenir-nos, ja que som allò que els anglosaxons diuen la *cash-cow*, és a dir, la vaca de la qual obtenen els recursos. Però la vaca ha dit que prou. I, amb el nou Govern Puigdemont, no tenim cap mena de dubte que encara anirem més lluny d'on hem anat fins ara.

Cal, però, aprendre de les lliçons dels darrers mesos. Algunes declaracions de determinats dirigents republicans assenyalen que no estan encara correctament posicionats en l'escenari actual. Catalunya ha de llançar un missatge claríssim a la comunitat internacional que vol ser un soci lleial i segur. Però aquesta obligació, sembla que no és entesa per aquests individus i s'entesten encara en fer el discurs de la seducció als espanyols. És un greu error. El nostre principal interlocutor ha de ser la comunitat internacional. Només ella pot pressionar Espanya perquè reconegui que Catalunya ja és una República independent, i que només si s'accepta aquesta realitat, serà factible una negociació multilateral. El bilateralisme Catalunya-Espanya, a hores d'ara, ja és un record del passat, impossible de refer. Només resta l'acord sobre el repartiment d'actius i passius i la sortida de l'administració espanyola. Un procés que no hauria de perllongar-se, en situació d'estabilitat, més enllà de dos anys. El desprestigi d'Espanya serà cada cop més gran a mesura que passi el temps. Per això hem de ser ben contundents i ben decidits. Ben fermes en el nostre compromís, legítimat per les urnes. Després de tot el que hem patit, només hi ha una direcció. I aquesta és endavant!

Josep Sort

President de Reagrupament

Sumari

Sixena i el 155
per Xavier Minguet

PÀGINA 2

El dia a dia: Projecte 9aVic

per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 2

Zombis?. No, electors i electes

per Teresa Casals

PÀGINA 3

Opinions valentes

per Daniel Roig

PÀGINA 4

Resistent, guanyarem

per Pilar Altarriba

PÀGINA 5

Ciudadanos

per Albert Aragonès

PÀGINA 6

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

El dia a dia: Projecte 9aVic

El nostre país ha estat, des de sempre, un poble acollidor, ja ho sabeu. Els gens dels catalans d'avui són una barreja d'homes i dones vinguts d'arreu del món: fenicis, grecs, romans, àrabs, francs, gots ... només representen uns pocs exemples de les civilitzacions que ens acompanyat des de l'inici del temps. I avui dia, aquesta tendència no ha canviat.

La ciutat de Vic no ha estat pas una excepció en aquest procés. Per aquest motiu, el nostre Ajuntament disposa, des del 2012, del projecte "9aVic". Aquest projecte el van elaborar diferents departaments de l'Ajuntament amb l'única finalitat d'atendre els nouvinguts que tenen minses possibilitats d'incorporar-se a les activitats normalitzades de la ciutat de manera automàtica. S'havia detectat, en aquell moment, que molts nouvinguts necessitaven un acompanyament individualitzat per conèixer les opcions que tenen a la ciutat, aprendre la llengua catalana i conèixer els recursos de què disposen.

Davant d'aquesta realitat, el projecte buscava, i encara ho fa, treballar sobretot aspectes bàsics i necessaris per a viure a la ciutat i també, com l'aprenentatge de la llengua i la vinculació a l'entorn, com a estratègies per acompanyar i ajudar els nouvinguts a ser autònoms i a incorporar-se a les activitats ordinàries de la ciutat. L'objectiu final, doncs, és aconseguir que el nouvingut participi activament i autònomament de les activitats, recursos i serveis de la nostra ciutat.

El que cerca aquest projecte és acollir, acompanyar, orientar i donar suport als nouvinguts a la ciutat, donar-los la informació i les eines necessàries per dotar-los d'autonomia personal

i per desenvolupar-se en igualtat d'oportunitats dins la nostra societat i fomentar l'ús i l'aprenentatge de la nostra llengua, afavorir el coneixement de l'entorn geogràfic i sociocultural que pugui facilitar el procés d'acomodació a la ciutat, i de connectar als nous vigatans amb els diferents serveis i recursos de la ciutat adequats a les seves edats.

Però ara toquem de peus al terra... com es tradueix tot això que he dit? Què passa en el dia a dia? Doncs que quan algú arriba a Vic per a viure-hi i si s'adreça a qualsevol oficina municipal, ja sigui l'OMA (oficina municipal d'acollida) o l'OAC (oficina d'atenció ciutadana), els tècnics, a part d'iniciar els tràmits pertinents (si hi escauen), els conviden a formar part del projecte. Aleshores, amb el seu consentiment i la seva complicitat, poden conèixer la ciutat i el seu entorn, conduïts per guies especialitzats, se'ls informa dels possibles camins professionals existents, se'ls acompanya a visitar l'Ajuntament i els seus departaments, etc.

Jo personalment, entre d'altres activitats, moltes

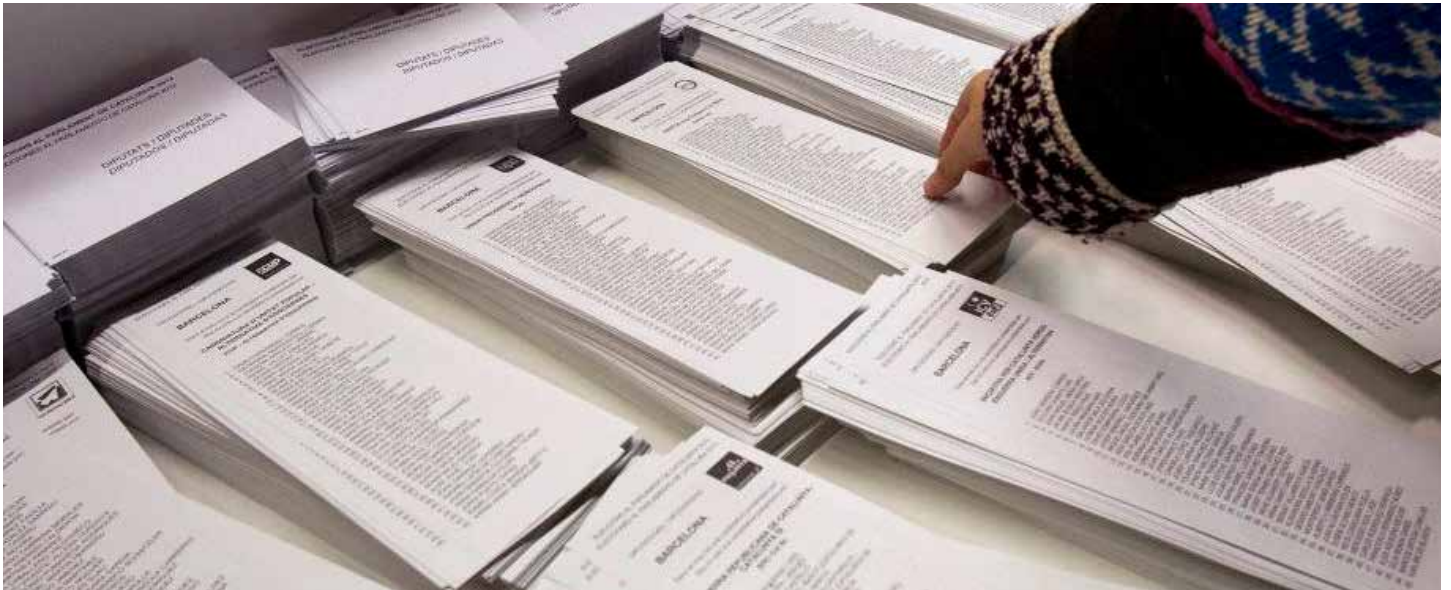
vegades els he donat la "benvinguda a Vic". Es tracta d'una visita detallada i guiada a la Casa de la Ciutat i, quan s'asseuen a la Sala de Plens, aprofito per fer una petita explicació sobre la història de la ciutat, des de l'època dels ibers. Començo amb la tribu dels Ausetans que, dirigits pel valent cap Amusic, que aleshores s'havia aliat amb els Cartaginesos, va plantar cara als Romans, però que, com sovint ens passa als catalans, va acabant perdent la guerra. I els Romans, evidentment, van acabar aniquil·lant els Ausetans. I després continuo amb la resta de la història local fins als temps actuals. Aprofito també per a introduir-los en la situació política i per a posar-los al dia.

Però... ho deixo aquí. Només vull afegir que m'agradaria acabar la meva exposició a la Sala de Plens, amb un final ben diferent, ja us ho podeu imaginar. Però estic ben convençut que aviat... ben aviat, ho aconseguirem!

Josep Ramon Soldevila

Zombis?. No, electors i electes

La situació política que es viu a Catalunya és d'extrema gravetat. Intervinguts políticament i econòmicament per l'aplicació del 155, amb mig govern a la presó o a l'exili, insultats pels membres del govern del PP i per qualsevol membre dels partits que han avalat i celebrat la intervenció de la Generalitat, amb l'espasa de Dàmocles amenaçant-nos amb més presó, amb menys llibertats i amb menys capacitat de decisió i... tanmateix l'estat i tots aquells que li donen suport han perdut i els favorables a poder decidir quin ha de ser el nostre futur col·lectiu hem guanyat. Tenim un Parlament amb majoria independentista i estem a punt de tenir un nou govern.

El senyor Hernando, en estat de xoc per com es van succeint els esdeveniments, pontifica i titlla els qui van participar en el «procés» de zombis polítics. Realment el seu govern s'enfronta amb un problema

de difícil solució. Dos milions cent mil zombis van votar el passat 21 de desembre i van tornar a fer confiança al destituït govern de la Generalitat i al seu President. I això a vostès no els agrada i no ho volen consentir.

Va ser el senyor Rajoy qui va convocar les últimes eleccions a Catalunya. Han de reconèixer que van dissenyar una campanya electoral a la seva mida. Amb els principals líders polítics catalans a l'exili o a la presó. Presó preventiva sense judici. Amb els dirigents de l'Assemblea i d'Òmnium també en presó preventiva acusats de promoure la violència. Realment coneixen molt poc el nostre país. Ningú que visqui a Catalunya i conegui una mica aquestes dues organitzacions i el tarannà i les actuacions del Jordi Sánchez i en Jordi Cuixart no els podria titllar d'instigadors de la violència. Hi ha vídeos que demostren com van demanar als manifestants que

abandonessin la concentració i deixessin sortir els policies que estaven a la seu del Departament d'Economia. Però no hi fa res. Ells continuen a la presó.

Aquestes van ser les condicions en què es van celebrar les eleccions. Es van confeccionar unes llistes amb unes persones que podien ser elegides i ho van ser. I una d'aquestes llistes, Junts per Catalunya, l'encapçalava el senyor Puigdemont, el president Puigdemont cessat per l'aplicació del 155. I va ser aquesta llista la que va tenir més vots de l'àmbit independentista. I resulta que no pot ser investit president. I què en fem dels 2.100.000 vots si finalment és Puigdemont el proposat com a President?

Eleccions, electors, electes... democràcia.

Teresa Casals

Opinions valentes

En aquests darrers mesos tots els catalans som espectadors i participants d'uns moments històrics, dels quals encara no s'albira el desenllaç. Aquesta situació, que a nivell informatiu desemboca en una muntanya russa de declaracions i reaccions, propicia que tots plegats estiguem en una constant situació d'alerta emocional, de la qual les xarxes socials són un amplificador. Assisteixo, doncs, a l'habitual reguitzell d'estirabots, insults, difusió d'informacions esbiaixades o directament falses de la mà de personatges que, encoberts en l'anonimat del mitjà, desenvolupen la seva activitat totalment desfermats.

Però també assisteixo atònit a l'allau de proclames abrandades que ciutadans que es declaren independentistes fan contra l'actuació d'aquelles figures polítiques que participen o han participat de forma activa en el procés, amb duresa, sense miraments i amb tota falta de respecte.

Em refereixo per exemple de la falta d'empatia cap a aquells encausats per la justícia espanyola pel 9N, que veuen com la seva actuació els ha portat a tindre les seves propietats embargades, mentre n'hi ha que ho veuen com un fet menor. Tal vegada hom creu que els membres del govern o diputats del parlament son rics excèntrics, immunes a aquesta ruïna econòmica, i que la caixa

de solidaritat és quelcom innecessari.

Un altre clar exemple són les crítiques als presos polítics que, davant el jutge, fan declaracions en la línia d'acatar la constitució i abandonar la via unilateral, cosa que és vista, per un cert sector independentista, com poc menys que una traïció. És curiós llegir aquestes opinions de gent que no passa de 120 a l'autopista per la por d'una multa econòmica proporcionalment insignificant o de gent que, als centres comercials, camina pel costat dret del passadís per no anar contracorrent, i que és evident que no tenen ni remota idea ni han experimentat el que és ser a la presó, convivint amb criminals que hi són per coses molt diferents que la seva ideologia, però que se senten amb el dret de dir als altres des del sofà de casa que "ja sabien on es ficaven".

I ja en el extrem de la demagògia, hi ha aquells que, davant la inoperància de la proclamació de la independència i la instauració de la república, fan crides opinant que calia tirar pel dret sense més consideració i assumir les conseqüències. Sens dubte, aquests patriotes són empesos pel fervor en la causa nacional i parlen des del cor, però és clar que són totalment desconexors del que suposa realment un enfrontament armat i, pel camí, perden la perspectiva: Només qui té la màxima informació té el millor criteri per decidir què cal fer a cada moment. Només qui decideix exposar la població és responsable dels morts que s'haguessin pogut produir.

Daniel Roig

Resistent, guanyarem

En una galàxia molt llunyana, hi havia diferents mons que lluitaven entre si, per apoderar-se del control de l'Univers, mentre altres maldaven per subsistir en un racó de l'espai sideral, dins d'una nau que es resistia a desaparèixer, els habitants de la qual vivien en precàries condicions. En la nostra Era, dos segles abans del moment actual, la dominació d'una part de la Terra pels exèrcits romans feia que els diferents països ocupats acceptessin per la força la seva intromissió, mentre la vida dels seus habitants continuava el seu dia a dia. I un petit poble a la Gàl.lia es resistia a ser conquerit per les tropes romanes.

Alguna cosa semblant està vivint en aquest moment el poble català. A nivell més petit, unes forces ens han envaït fa molts anys, i el seu afany no és altre que espoliar-nos i aniquilar-nos. A cops, si convé, és la seva manera de fer, amb porres, amb l'exèrcit, o posant els nostres dirigents a la presó o forçant-los a l'exili. Un govern espanyol que té comprats els tres poders de l'Estat, el judicial, el legislatiu i l'executiu, saltant-se a la torera totes les legislacions democràtiques que emparen els Drets Humans.

Diuen els entesos que l'estat espanyol només sap de dominació i d'esclafar els seus enemics, i jo em nego a pensar que no hi hagi una part de la ciutadania espanyola disposada a dialogar, a trobar una entesa

per encetar un altre camí de diàleg. Potser la solució fóra canviar el govern del PP, hereu del franquisme més ranci per un govern més progressiu, més obert i més demòcrata.

Catalunya vol un govern propi, que recapti el seus impostos, que generi indústria, coneixement i llocs de treball. On l'ensenyament i la sanitat siguin òptimes, on les relacions amb Espanya aconseguixin ser cordials, però de tu a tu, on la proximitat de l'estat espanyol sigui un factor positiu i no negatiu.

Tenim polítics de molta vàlua, que faran el que el poble català els demani i que, amb el vot de les urnes, tant del 9-N com de l'1-Oct com del 21-Des, van exercir

i es va guanyar per majoria ser un Estat independent del Poble Espanyol, i que, per història i per democràcia ens pertoca.

Resistirem com la Princesa Leia? Resistirem com l'Astèrix i el seu poble a les Gàl.lies?, o ens rendirem davant de l'investida espanyola? Crec que el secret rau en la força de la raó que tenim el poble català. Persistirem i recolzarem a totes i tots aquells que han entès que ha arribat l'hora de fer passos de gegant cap a una REPÚBLICA CATALANA.

Pilar Altarriba

Ciudadanos

Avui us vull parlar d'un fenomen, del Partit de *Ciudadanos*. Em nego a dir-li Ciutadans pel clar menyspreu que tenen al català i a tot el que representa Catalunya. Segons la *Wikipedia* la seva història és la següent, El 7 de juny de 2005 es va presentar a Barcelona un manifest titulat «Per la creació d'un nou partit polític a Catalunya», en el qual els firmants es comprometien a impulsar la constitució d'una nova força política d'àmbit català. El manifest va ésser signat per Félix de Azúa, Albert Boadella, Francesc de Carreras, Arcadi Espada, Teresa Giménez Barbat, Ana Nuño, Félix Ovejero, Félix Pérez Romera, Xavier Pericay, Ponç Puigdevall, José Vicente Rodríguez Mora, Ferran Toutain, Carlos Trías, Iván Tubau i Horacio Vázquez-Rial. Després de la presentació del manifest al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, el 21 de juny de 2005; Ciutadans de Catalunya va anar estenent-se per Catalunya. El manifest també es va presentar a Bilbao i a Madrid.

L'acte de presentació del procés per constituir el nou partit va tenir lloc el 4 de març de 2006 al teatre Tívoli de Barcelona, amb la presència i el suport del filòsof Fernando Savater. L'esmentat procés va culminar mesos després en un congrés fundacional celebrat al campus de Bellaterra els dies 8 i 9 de juliol del mateix any, on es va definir l'organització i l'estructura interna, es van elegir els òrgans representatius, es va aprovar el cos ideològic que defineix el nou partit, l'àmbit d'actuació i el nou nom amb què es presentarien

a les eleccions al Parlament de Catalunya del dia 1 de novembre de 2006. Hi van participar tres-cents cinquanta delegats procedents de les aproximadament cinquanta agrupacions territorials i sectorials de l'organització. D'allà va sortir escollit com a president Albert Rivera, un advocat llavors de vint-i-sis anys, i com a secretari general Antonio Robles, ambdós al capdavant d'un Consell General format per trenta-cinc membres, procedents de les diverses agrupacions territorials i sectorials, cap d'ells polític professional. Només un dels fundadors de la plataforma original es va integrar en la direcció del partit, Teresa Giménez Barbat.

S'ha parlat molt de l'origen d'aquest partit. De si el seu origen prové de les elits de l'Ibex 35, de si els grups d'opinió, diga-li PRISA, diga-li El Mundo. Però realment, qui son aquesta gent? D'on venen? Albert Rivera, un associat al PP de la Garriga, de sobte funda un partit i té diners, contactes i associats per fer-se veure. Com pot ser que de sobte naixès tant d'interès perquè aquesta gent es pogués fer veure i tenir suport mediàtic per això? Un partit d'ideologia bàsicament de

dretes i nacionalista espanyol, el qual a les darreres eleccions del 21-D va tenir un electorat bàsicament obrer, proletari, sobretot en zones urbanes? Com pot ser que aquests votants facin costat a aquesta formació que el que volen és retallar encara més drets dels que s'han guanyat en els darrers temps de millores laborals? Només s'explica això pel fet que l'electorat no està prou culturalment educat i vota el que veu per la televisió.

A Reagrupament vam tenir més de 35.000 vots i ningú ens va fer cas. Tots sabem que a Reagrupament ens van aturar "fundant" Solidaritat amb en Joan Laporta al capdavant. La història dirà el que es va pagar per això. Solidaritat va durar el que va durar. Dos anys, patètics, al Parlament. I això que hi havia moltíssima gent bona i implicada dins el projecte, però que va acabar totalment enganyada per en Laporta i els seus amic, en Tena, l'Uriel Bertran. El mateix populisme que inspira Ciudadanos. Els mateixos ajuts mediàtics.

Albert Aragonès

El Pedrolo més postmodern

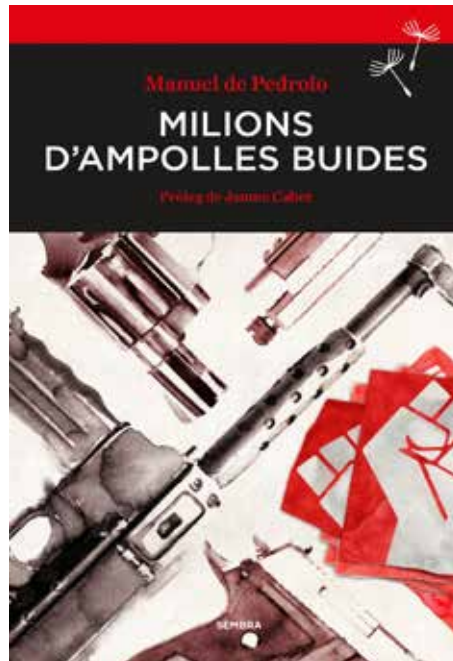
Manuel de Pedrolo, *Milions d'ampolles buides*, València: Sembra Llibres, 2017.

Comencem l'any Pedrolo amb un Pedrolo molt curiós i interessant que podem descobrir ara gràcies a la reedició que n'ha fet aquesta tardor la jove editorial Sembra Llibres. És el segon que aquesta casa recupera, ja que el 2016 va reeditar l'emblemàtica *Acte de violència*. De fet, si volen reeditar l'escriptor de l'Aranyó, tindran feina a triar perquè va escriure 75 novel·les, a part de poesia, teatre, assaig, narrativa curta, dietaris, articles periodístics...

Milions d'ampolles buides és una novel·la escrita i ambientada l'any 1968, impossible de publicar en aquell moment a causa de l'ofec de la censura franquista i que no va poder aparèixer fins el 1976, ja mort el dictador. La història gira al voltant d'un grup antifranquista que decideix emprendre una acció armada en aquells anys de la dictadura.

L'edició compta amb un oportunitatíssim pròleg de Jaume Cabré, autor de *L'ombra de l'eunuc*, obra on també trobem les peripècies d'un grup armat d'oposició a la dictadura en els mateixos anys. Sovint s'ha dit que Pedrolo és una illa, però, en aquesta ocasió, Cabré —almenys temàticament— va retre homenatge al mestre. Un homenatge que Cabré expressa en aquest pròleg que confessa haver escrit des de l'admiració perquè amb Pedrolo “he après què puc fer i què és contraproductiu a l'hora de narrar.”

Precisament, l'eficaç estructura narrativa de la novel·la és un dels elements més destacats de l'obra, que incorpora materials textuais de diversa naturalesa. El més important és un diari escrit en primera persona per Ramon Vidal, un dels membres del grup revolucionari, text al qual —suposadament— Pedrolo mateix

té accés. A més del diari, hi ha uns capítols amb unes "Notes del viure civil", que reproduïxen notícies de diari lligades a les accions i mobilitzacions de l'oposició al franquisme (manifestacions ciutadanes i d'estudiants, vagues d'obrers, etc). Així mateix, en uns altres capítols marcats entre parèntesis, apareix el mateix Pedrolo, que arriba a 'inserir-se' dins la ficció, també emprant la primera persona: “És veritat, no puc negar —ni se m'acudiria fer-ho— que en Ramon Vidal i jo som —érem— parents per part de la meua família materna” (p. 127). Reflexions metaficcional, documentació periodística i elements d'autoficció confereixen a la novel·la un to molt postmodern. Fins i tot, l'autoconsciència de la narració arriba a expressar-se en el diari de Vidal:

Aquesta mena de muntatge ha abundat força en literatura des que Dos Passos va escriure la seva trilogia i de segur que, en cas de donar el document a llum, no hauria faltat algun crític miop disposat a parlar d'influències, o potser àdhuc d'imitació, unes paraules que molts d'aquests guardians de l'ordre literari no

empren mai quan se les han de veure amb productes narratius que obeeixen convencions més clàssiques, potser perquè creuen que hi ha una manera «natural» de novel·lar i que, per tant, aquell que s'hi cenneix no imita, sinó que es col·loca dins l'ordre normal i establert de les coses... (p. 43)

Sovint l'obra, que presenta una gran riquesa de recursos narratius, s'acosta al gènere de la novel·la negra. A més, Pedrolo mostra la seva gran habilitat caracteritzant els personatges, quan registra les vivències, els diàlegs, les reflexions polítiques, les relacions i, ben sovint, els conflictes i les contradiccions dels membres del grup armat. Fins i tot, hi ha moments que resulten xocants quan el que conté un text de 1968, escrit en plena dictadura, presenta unes semblances tan grans amb els nostres dies. Llegiu aquest fragment i us esgarrifareu perquè sembla escrit aquesta mateixa setmana:

Durant tots aquests darrers anys ens hem mogut tant, hem pres part en tantes manifestacions i hem col·laborat en tants actes, que mai no sabem per quin motiu [els policies] ens poden visitar. Jo he estat de sort, només m'han molestat dues vegades per fer-me unes preguntes, però cal no confiar-se, poden detenir algú altre i fer-lo cantar, o trobar el meu nom en algun indret on no hauria d'ésser, o arregar-me en un moment malastruc. Al capdavall, com diu en Pere M., tots vivim en llibertat provisional. (p. 125)

En el marc d'una producció tan àmplia i diversa, aquesta novel·la aplega molts dels valors de la novel·lística de Pedrolo, ens connecta amb la nostra història, ens fa reflexionar i, encara, ens distreu. Llegiu-la perquè és impossible restar indiferent quan cauen milions d'ampolles buides pels graons d'una escala.